

[Finansministeren]

ville påvirke lønmodtagernes indkomst, uden at de kunne være sikre på senere at få belønningen. Jeg måtte forstå det sådan, at den belønning, hr. Maisted tænkte på, var den planlagte forhøjelse af personfradraget. Der vil jeg gerne sige til hr. Maisted, at han i det sidste tager alvorligt fejl. Lønmodtagerne kan være absolut sikre på at få belønningen, for et flertal i denne sal kan jo godt allerede i forbindelse med vedtagelsen af udskrivningsloven være enigt om, at hvis indkomstpolicen kommer på plads, udløses den indkomstskattelettelse. Der er intet i vejen for, at man allerede her i oktober måned gør det lysende klart, hvordan man skal gøre det – det kan man afgøre i de pågældende udvalg – der er jo intet i vejen for, at hr. Maisted allerede her i oktober kan sikre sig en parlamentarisk garanti, et flertal for, at hvis arbejdsmarkedets parter i øvrigt imødekommer de forventninger, der stilles til dem, så udløses der også en indkomstskattelettelse.

Jeg vil godt sige til hr. Maisted – hvad skal vi sige? – bekymring over, at regeringen ikke var gået langt nok i udgiftspolitikken, at som rigtigt påpeget af hr. Erhard Jakobsen er vi meget langt fremme i 1982. Det lægger jo i sig selv en begrænsning på amters og kommuners tilpasningsevne, men jeg vil dog lige nævne, at vi for 1984 er oppe på en brutto-besparelse på 37,5 mia kr. Jeg vil godt nævne en anden ting også, og det er, at det offentligt er blevet tilkendegivet fra regeringens side, at underskuddet på de offentlige budgetter i øjeblikket vokser med en sådan hast, at vi for finansåret 1984' vedkommende bliver nødt til at drøfte udgiftsbegrænsninger ud over dem, der her er nævnt, ellers kan vi ikke holde takt med væksten i renteudgifterne. Så langt ud er vi nået. Man behøver derfor ikke være bekymret for, at regeringen ikke kender problemets omfang. Regeringen har jo også i sin åbningstale klart annonceret forskellige udgiftspolitiske reformer af et større omfang, som vi ikke kan snedkerer sammen i løbet af 3 uger. Der er spørgsmålet om en overgang til bloktilskud fuldt ud for kommunernes vedkommende. Det er et meget kompliceret spørgsmål. Der er også spørgsmålet om de underskuddsdækkede statsvirksomheders fremtid, hvor vi da gerne ser, at man kan maksimere underskuddet, måske få det nedbragt efterhånden, og at de til gen-

gæld kommer til at arbejde på et mere forretningsmæssigt grundlag.

Jeg er også helt opmærksom på det, som hr. Arentoft har sagt om skattelettelsesproblemet, men for regeringens vedkommende er hovedopgaven nu at tilvejebringe et realistisk grundlag for en mangeårig nedbringelse af det høje skattetryk. Vi tror, det er klogt at lægge et grundlag, som man kan opbygge en fornuftig indkomtskattepolitik på. Det er i og for sig også et svar til den del af hr. Niels Helveg Petersens indlæg, som specielt gik på det skattepolitiske problem. Førend vi har et stærkt økonomisk fundament, er det nok vanskeligt at gennemføre egentlige lempelser af større omfang i indkomtskatteniveauet. Men det er klart, at spørgsmål om personfradrag osv. skal op hvert år, og så må man i folketingets skatte- og afgiftsudvalg drøfte de forslag, som nu er fremsat.

Jeg har nogle bemærkninger til hr. Niels Helveg Petersen. Jeg synes da, at der i, hvad der blev sagt, var en klar forståelse for de økonomiske sider af regeringens politik og også en tilslutning til indkomstpolicen. Vi ved jo alle, at der i verden omkring os er megen økonomisk usikkerhed, usikkerhed om valutaer mange steder osv. Der er i øvrigt også flere og flere steder en tilbøjelighed til at vælge den samme vej, som regeringen har valgt. Det gælder Frankrig, det gælder Den tyske Forbundsrepublik. Det er jo i og for sig et paradoks, at man begge steder siger: vi kan ikke leve med en galoperende inflation, vi må prøve at holde løn- og prisudviklingen i ro. Vi ser andre steder, hvor man overvejer at ændre, eller hvor man allerede har ændret valutakurser. Det er klart, at den politik, vi lægger op til, har til formål på en anden og bedre måde at styrke konkurrenceevnen. Regeringen har i hvert fald ikke nogen som helst tanker om at betrede en devalueringssvej – lad dette være sagt.

Hr. Niels Helveg Petersen nævnte en række af spareforslagene. Det er klart, at der må være nuancer og forskelle i den måde, partierne opfatter det på. For regeringen er det nok meget afgørende, at selve det niveau, vi opererer med, bliver respekteret – ikke fordi vi ønsker et meget højt sparetal, men fordi vore statsfinansier er i en usædvanlig ringe forfatning. Regeringen har fremsat de forslag om besparelser, som for regeringen er helt væsentlige. Nogle af dem er centrale, og det